

*Gondoskods a földről, megöntözöd, nagyon meggazdagítod, Isten patakja tele van vízzel. (Zsoltár 65,10)*

Mt 17,1-13

*Hat nappal ezután Jézus maga mellé vette Pétert, Jakabot és testvérét, Jánost, és felvitte őket külön egy magas hegyre. És szemük láttára elváltozott: arca fénylett, mint a nap, ruhája pedig fehérén ragyogott, mint a világosság. És íme, megjelent előttük Mózes és Illés, és beszélgettek Jézussal. Péter ekkor megszólalt, és ezt mondta Jézusnak: Uram, jó nekünk itt lenni! Ha akarod, készítek itt három sátrat: neked egyet, Mózesnek egyet és Illésnek egyet. Miközben ezt mondta, íme, fényes felhő borította be őket, és hang hallatszott a felhőből: Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm, őt hallgassátok! Amikor a tanítványok ezt meghallották, arcra borultak, és nagy félelem fogta el őket. Ekkor Jézus odament, megérintette őket, és így szólt hozzájuk: Keljete fel, és ne féljete! Amikor pedig föltekintettek, senkit sem láttak, csak Jézust egyedül.*

*Miközben jöttek le a hegyről, megparancsolta nekik Jézus: Senkinek se mondjátok el ezt a látomást, amíg fel nem támad az Emberfia a halottak közül. Erre megkérdezték tőle tanítványai: Miért mondják akkor az írástudók, hogy Illésnek kell előbb eljönnie? Ő így válaszolt: Illés valóban eljön, és helyreállít mindent. Mondom nektek, hogy Illés már eljött, de nem ismerték fel, hanem azt tették vele, amit csak akartak: így fog szenvedni tőlük az Emberfia is. Ekkor értették meg a tanítványok, hogy Keresztelő Jánosról beszélt nekik.*

Szerintem sokan vagyunk úgy, hogy „ha csak egy ilyen csodát láthatnánk is, akkor minden kételyem örökre elmúlna, s csak úgy száguldanék előre a hit autópályáján”. Ráadásul hány ilyen történet kering szentekről, vagy még csak nem is szentekről, hogy valamilyen látomásuk volt, ami hitre vezette őket, vagy éppen szentté tette az életüket...

Viszont ebből a szakaszból az is kiderül, hogy vannak, akik körül hiába történnek a csodák, ők úgy mennek el mellettük, mintha nem is lennének. Bunuel zseniális Tejút című filmje tele van ilyen jelenetekkel. De ugyanígy Jézus kortársai először elmentek amellett, hogy Illés eljött, előkészíteni a Messiás eljövételét, sőt elmentek magának a Messiásnak az eljövetele mellett is.

Mintha azt mondaná most nekünk ez a szakasz, hogy „nem az a baj, hogy nem történnek csodák, hanem hogy történnek, de mi nem tudunk velük mit kezdeni.” Észre sem vesszük őket.

Talán azért is vitte ezt a három tanítványát fel Jézus erre a hegyre, mert ők tudták meglátni ezt a másik dimenziót, amibe Jézus belépett. Van egy ószövetségi történet Elizeusról, ahol őt és a szolgáját ellenséges csapatok harci kocsjai kerítik be. A szolga teljesen kétségbeesik, míg Elizeus nyugodt marad. Majd imádkozik is a szolgájáért, hogy Isten nyissa meg a szemét, hogy ő is láthassa, azt, amit a próféta lát. És akkor a szolga szeme is megnyílik a látásra, és meglát egy másik tüzes lovasokból és szekerekből álló védőgyűrűt, ami köztük és az arámok között húzódik.

Máskor, és máshol is olvashatjuk azt, hogy nem mindenki, aki ott van, lát meg egy csodát. PL. Pál apostol megtérésénél a többiek csak a hangot hallják, de nem látnak semmit.

Lehet, hogy Jézus minden alkalommal azt látta, amikor imádkozott, amit most ez a három tanítvány, de most valamiért ők is megláthatták...

Úgy érzem, hogy amiről ez a mostani történet szól, az kapcsolódik az előző két héten nekem jutott igeszakaszokhoz, amik azzal voltak kapcsolatban, hogy mi is az igazság? Hogyan ismerhetjük föl? Hogyan óvhatjuk meg magunkat, illetve hogyan óvhat meg minket Isten attól, hogy hamis utakra térjünk? Ez a mostani, pedig valami gazdagabb valóság meglátásáról beszél. Az isteni valóság-dimenzió meglátásáról.

Ennek nincs trükkje. Nincs olyan módszer, vagy varázsigé, ami megnyitja a szemünket ennek látására. Egyet tehetek: bízom Istenben, és nyitva tartom a hitem szemeit.

Bízunk Istenre, hogy mikor mit akar nekünk megmutatni, de legyen nyitva a hitünk szeme, hogy amikor mutatni akar valamit, azt megláthassuk. Hogyan? Úgy, hogy imádkozunk, Krisztus közelében próbálunk maradni. Nagyon érdekes lelkipásztori tapasztalat az, hogy gyakran, amikor megérint valami az imádságban, akkor kimenekülök a tapasztalatból. Mintha megijesztene – sok ószövetségi példához hasonlóan (Mózes, Ézsaiás) – az, hogy találkozom az Istennel. Inkább kiugrom belőle. Vagy a saját elmémnek tulajdonítom, amit átélek...

Engedjük, a tanítványokhoz hasonlóan, hogy Jézus felvigyen minket a hegyre, ha ez az Ő szándéka. S maradjunk ott vele. Hisz igazából erre vagyunk, Péterhez hasonlóan, aki sátrat akart ott verni.

S ha nem értünk valamit, szintén a tanítványokhoz hasonlóan: kérdezzük Őt a csodákról.